

1185 ^{20/11} 51: 1. beh. af f. t. l. om ændr. af l. om værnepligtiges anvendelse til civilt arbejde. 1186

[Alfred Jensen.]

at denne ret ikke gælder for de unge værnepligtige, som af samvittighedsgrunde ønsker at aftjene de mange års værnepligt ved civilt arbejde. Nej, de skal krydsforhøres, og det er i frihedens navn. Jo tak, det er kønne fraser. De viser, hvor nødvendigt det er, at man netop diskuterer de militære og udenrigspolitiske problemer, hver gang vi behandler et lovforslag eller et spørgsmål i dette høje ting.

(Kort bemærkning).

Johs. Christiansen: Ja, det skal blive en meget kort bemærkning til den højtærede indenrigsminister. Jeg må stadig finde, at stillingen til Atlantpagten ikke kan være noget kriterium for, hvorvidt de samvittighedsgrunde, vedkommende angiver, er holdbare eller ikke holdbare. Og derfor finder jeg fremdeles, at det spørgsmål, så subtilt som det er, nu kan udgå af den samtale, der skal føres ved den lejlighed.

Dernæst må jeg gøre den højtærede minister opmærksom på, at når man skal gå den vej, som ministeren altså gør, at lægge muligheden af, at en militært uddannet person også skal gennemgå en befalingsmandsskole, til grund for bedømmelsen af, hvorlænge man vil holde de civile værnepligtige inde, mener jeg, at ministeren går ud over, hvad der er rimeligt, og det må være muligt at finde et andet mere rimeligt kriterium. Det kan vi forhandle i udvalget om, naturligvis. Jeg kan ikke se rettere end, at det er ganske urimeligt, at man skal lægge en eventuelitet til grund for bedømmelsen af, hvorlænge den civile værnepligtige skal holdes inde. Det kan jeg ikke gå med til.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Det ærede medlem fandt det ganske urimeligt, at man lagde en eventuel befalingsmandsuddannelse foruden den almindelige tjenestetid til grund i dette forhold. Men sådan har det hele tiden været, der er ikke noget nyt i det, og det ærede medlem har altså gennem lang tid befundet sig i en fuldkommen urimelighed. Jeg møder med et forslag, der tillader os at opretholde denne fremgangsmåde i forhold til den ny forsvarslov. Andet er det ikke.

Har det ærede medlem kunnet tolerere denne fremgangsmåde under vilkår, hvor det ikke var så bydende nødvendigt for os at holde vort militære beredskab i orden, vil det ærede medlem sikkert kunne tiltræde den også nu, da det er bydende nødvendigt for os at holde vort militære beredskab i orden.

Det ærede medlems forargelse over, hvad man kunne blive spurgt om på sessionerne, forstår jeg altså stadigvæk ikke. Jeg kan ikke se, at det er et spørgsmål, der kræver hverken blufærdigheden eller andre følelser hos et menneske, at man spørger om hans stilling til Atlantpagten. Det ærede medlem har i sin tale i dag antydnet overfor os, at det kunne være rart, om flere af disse unge mænd blev overført til civilforsvarskorpset, men det er noget, der sker på selve sessionen først og fremmest. Udskrivningschefen må da have en chance for, når han taler med en ung mand, der siger, at han ikke vil være soldat, at finde ud af — for man kan ikke forudsætte, at alle de muligheder, der står en ung mand åben ved en sådan lejlighed, er ham bekendt —, om der er noget i hans holdning, der forbyder ham at blive et fortrinligt medlem af civilforsvarskorpset. Det kræver en samtale for at finde ud af, hvad der er den egentlige bevæggrund for den unge mand, det drejer sig om, til at nægte at gå ind som soldat. Jeg synes, det er naturligt i mange tilfælde, at man overfor en sådan ung mand tager sit udgangspunkt i det, som er døgnets aktualitet, og som den pågældende formentlig har taget stilling til, og jeg kan derfor ikke se, at der er noget her, som det ærede medlem med rette kan bebrejde nogen, og derfor synes jeg ikke, der er nogen grund til at gøre forandring.

(Kort bemærkning).

Johs. Christiansen: Jeg forstår, at ministeren ikke kan forstå de betragtninger, jeg har gjort gældende med hensyn til, hvad man bør kunne spørge den unge, der fremstiller sig, om, eller hvad man ikke kan spørge ham om. Men når ministeren ikke kan forstå de betragtninger, jeg har gjort gældende, er der ikke noget at gøre ved det. Men derfor blive ministerens betragtning ikke rigtigere.